

ԱՌ ՄԱՅՐՆ Ի Մ

ՏԱՐԱԲԱՆՔ ԿԵՆԱԿԸ

Ես գլուխը բարձրը բռնեմ սովոր եմ,
կամքս ալ հաստատ է, 'ւ ոչ դիւրաւ կը հակի.
Թէ արքայն իսկ ինձի նայի շնորհակի,
Աչքս ի խոնարհ երեքս պիտի չըկորեմ:

Բայց, անուշ Մայր, պարզ ու յայտնի ըսեմ
Աս սէզ սրտովս որչափ ալ շատ փրցանամ, (թեզ.
Խոնարհ երկիւղ մ'իս կը պատէ շատ անգամ՝
Երբ դիտեմ թէ քաղցրիկ դէմքովդ իմ քովս ես:

Հոգիդ է որ զիս կը նուաճէ լըռելեայն,
Քու վեհ հոգիդ՝ որ կը զըննէ ամէն բան
Եւ դէպ յերկին կը խոյանայ բոցանման.

Թէ յիշատակն իմ ըրած շատ մը գործոց
Զիս կը տանջէ՝ որք վիշտ եղան քու կրթոց,
Կուրծքն ագնիւ՝ որ կը սիրէ զիս ի խորոց:

ՀԱՅՐԵ

նոյն

ԱՌԱՎ

ԱՌԻԻՄՆ ՈՒ ԵՐԿՈՒ ՏՈՒԼԵՐԸ

Խոյացաւ առիծն երկու ցլուց վըրան.
Սղաք միասին եկան, միացան,
Կող կողի տուին մէկ մարմին եղան,
Եղջիւրնին իրենց ասպար և վահան
Ամրակուռ ըրին, չթողին որ ոտին
Իրենց մէջ մըտնէր, ու մըխուէր ի կողն:

Առիծն յայնժամ դիմեց նենգութեան.
Երկուսէն մէկուն փրսփրսաց մի բան.
Ես քեզ, ասաց, չեմ տար և ոչ մի զեան.
Խաչ որ կ'ըլլամ քեզ անկեղծ բարեկամ,
Եւ տամ քեզ բարիս, զոր ինչ կ'ամենաս,
Հերիք է որ դուն շոկոյիս, հեռանաս,
Թողով ընկերը ինքն իրեն զըլխուն:
Եւ ցուլն հեռացաւ ընկերէն իսկոյն:

Այն ինչ որ, բայց, մին միւսէն զատուեցաւ,
Առիծն երկուսն ալ բըզըքտեց դիւրաւ:

Ձուգութիւնն է մայր բարեաց,
Անզուգութիւն ծնող շարեաց:

ԼՕՔՄԱՆ
Նաթոյի 1909

ՍՏԵՓԱՆ ԵԱՃՃԱՆՍ

Արշալոյսն իր ցուրէր լուսաշող
Կը ցանէր դէպի աշխարհ մըթաքօղ.
Բընութիւնն համայն երգէր օրօրենք՝
Կեանքիս ապաքէն անհուն վշտակիր.
Երազս ծիրանի կ'երթայ կը սուգի...
Անհունութեան մէջ անհուն խաւարծի:

Մըփանքներն անեղ դէպ՝ դուրս կը ժայթ-
րին,

Ուր կը տատանի կեանքը դերբուկին.
Ո՛հ, կ'ուզեմ խոյս տալ, իսպառ հեռանալ
Անյազ ճիրանէն մահուան ցուրտ մըռայլ,
Վայր մը, ուր ըրշած բախտը սպասուում
Լարբիւնթոս զոգցես կեանքի անպատում:

Հոն, հեռուն, աղու ձայն մը գեղջկական
Թըրթըռար հովի զգուանքէն, գար ման՝
Գալարուելով դէպ շաւղէ փըշալի...
Լուսաշող արփին կ'երթայ կը մարմիր,
Յուսոյ հորիզոնն հուսկ կը խաւարի...
Մըփեւելով խորին մթութիւն կեանքի:

Թըռչնիկներ մատողաշ թեթեւաթըռիչ
Աղու ճուղոյնով, գեղգեղով թովիչ
Կը համասըփոեն գորովալից սէր՝
Գէթ ըսփոփելու ցաւատանջ սրտեր.
Յաւէտ սողորումած յուսով մ'անթառամ՝
Մ'ան գայի անդուլ օրը տարաժամ:

Կեանքն ալեկոծուի յուսով վարդազոյն.
Աւաղ, յոյսերն են տարտամ անկայուն.
Երազս ծիրանի կ'երթայ կը սուգի...
Անհունութեան մէջ անհուն խաւարծի.
Ո՛հ, տարտամ, ջլապինդ կեանքը դերբու-
կին՝

Հուսկ կը յանձնուի անողորմ բախտին:

ՅՈՎՍԷՓ ՄԸՍՐԻԵԱՆ

Գափիոէ